

3558

Manden uden Fremtid

Elegant og underholdende Skuespil
i 3 Akter - 50 Afdelinger

Fortalt af Nordisk Films Compagni

**Ubestridt Sæsonens største
og bedste Slagnummer!!**

A/S „FOTORAMA“ ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret. Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende

I Hovedrollerne:

Valdemar Psilander og Clara Wieth

PERSONERNE:

Hugh Dremont, Millionær	Hr. Oscar Stribolt
Grace, hans Datter	Fru Clara Wieth
Mac Winston, Ejer af en Ranch	Hr. Philip Beck
Percy Fancourt, Cowboy paa Ranchen	Hr. Valdemar Psilander
Hertuginde af Westaby	Fru Augusta Blad

31/1 19

Manden uden Fremtid

Elegant og underholdende Skuespil
i 3 Akter — 50 Afdelinger

Fortalt af

Nordisk Films Compagni

**Ubestridt Sæsonens største
og bedste Slagnummer!!**

I Hovedrollerne:

Valdemar Psilander

og

Clara Wieth

PERSONERNE:

Hugh Dreumont, Millionær . Hr. Oscar Stribolt
Grace, hans Datter Fru Clara Wieth
Mac Winton, Ejer af en Ranch . . Hr. Philip Bech
Percy Fancourt, Cowboy paa
Ranchen Hr. Valdemar Psilander
Hertuginde af Westaby . . Fru Augusta Blad

31. Januar 1919

„Manden uden Fremtid“ er en enestaaende god Kærlighedsroman, fortalt paa den mest fornøjelige og fængslende Maade og ikke mindst spillet saa bedaaende elegant, at man uden Betingelser erklærer sig for overvundet: *saa længe Handlingen udspilles paa det hvide Lærred, har man glemt alt andet, for betaget og aandeløs at følge de to Hovedpersoner i deres Kamp for Kærlighedens Sejr!!*

For Nordisk Films Compagni betyder Udsendelsen af denne Film en Sejr af de allerstørste!! Vel har den trofaste Tilskuerskare stedse mødt op, naar dette Verdensfirmas Navn stod paa Plakaten, men med „Manden uden Fremtid“ mere end fordobles Tallet paa dem, der nu vil flokkes om de Filmsværker, det udsender.

Saa eminent god er denne Film!!!!

Det er uretfærdigt mod den stumme Scenes Skuespillere, at Jublen ikke naar direkte op til dem! Specielt burde der, naar denne Films sidste Scene er forbi, skylle et bragende Bifald op mod de to, der bærer den frem til den store Triumf; *Clara Wieth* og *Valdemar Psilander*. Al Ros er overflodig her; der vil ikke være en eneste Tilskuer i Salen, som ikke vil være overbevist om, at disse to Skuespillere er sande Kunstnere, og som deres Tilbeder vil enhver af os være med til at sprede deres Ry over Verden. *Og de fortjener det fuldt ud!! - - -*

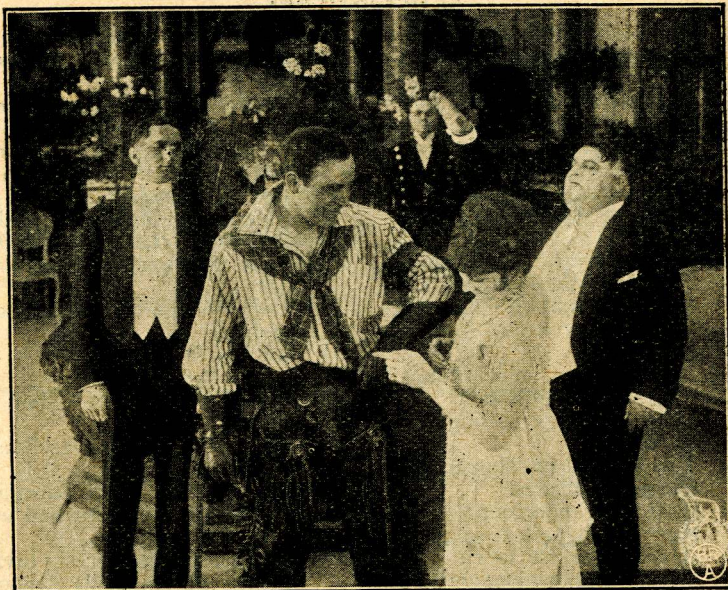
AFDELINGERNE:

1. Hos Millionæren Dremont.
2. Den smukke Datter Grace.
3. Ud paa „en rullende Sommerferie“!
4. „Kan du ikke komme og tage en rørende Afsked med os?“
5. Millionærens Tillidsmand.
6. „Hold et vaagent Øje med hende.“
7. Et lille Hvil henad Aiten.
8. Ved Mac Wintons Ranch.
9. Blandt de kække Cowboys.
10. Percy Fancourt, en Cowboy-Fører.
11. „God Morgen, mine Damer!“
12. I Mac Wintons Ranch.
13. „Kan De sælge os noget Proviant?“
14. Tilladelse til et lille Ophold i Ranchen udbedes.
15. Et Festarrangement.
16. Naar Kærligheden vaagner.
17. „Hvad siger De til en lille Ridetur i Maaskinnet?“
18. Gamle Joe skriver et advarende Brev til Millionæren.
19. Dremont tager afsted.
20. „Maa jeg ikke præsentere dig for min ny Ven, Percy Fancourt?“
21. Grace skal med hjem igen!!
22. Afskeden med den smukke Cowboy.
23. „De husker altsaa, at De har lovet at komme ind og besøge os.“
24. Tilværelsen synes nu Percy Fancourt fattig og indholdsløs.
25. Advokat Clark fra London.
26. En Sensationsmeddelelse.
27. Afskeden med Kammeraterne.
28. En af Graces mest energiske Tilbedere.
29. Percy Fancourt efterkommer Graces Indbydelse.
30. „Ham Vildmanden fra Ranchen er derude og spørger efter Frøkenen.“
31. Et gemytligt Middagsselskab.
32. „Det kan ikke nytte, at du beder mig om at blive din Hustru.“
33. Percy Fancourt stikker af til England!
34. Paa Vej til Europa.
35. Graces Brev til Percy.
36. Percys Indtog paa „Minton Court“.
37. Grace venter forgæves Svar fra Percy.
38. „Vi tager en Tur til Europa; du har godt af at komme ud og se dig om.“
39. Millionæren udbeder sig Invitationer til Englands Aristokrati.
40. I Europa.
41. Den første Indbydelse.
42. „Min Nevø, Lord Landthorpe!“
43. En stor Gavtyv!!
44. Hertuginde undersøger Percy om hans Bekendtskab til Grace.
45. Ballet paa „Minton Court“.
46. Stakkels Grace!!
47. Det forsinkede Brev!
48. Opklaringen.
49. „Der er en gal Mand derude, som vil tale med Frk. Dremont.“
50. Kærlighedens store Triumf!!

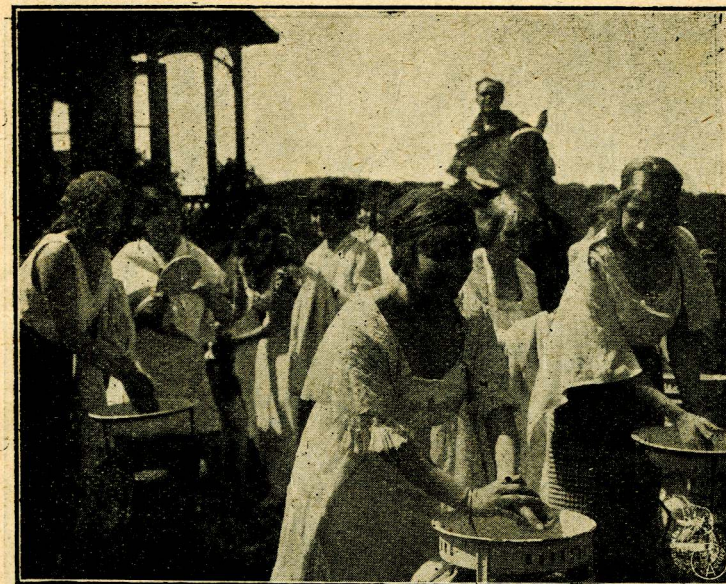

Manden uden Fremtid.

Ai alle de Cowboys, der staar i den rige Ranchejer Mac Wintons Tjeneste, er Percy Fancourt baade den kønneste og den mest forvovne. Han er en frisk og djærv Yngling, der aldrig føler sig bedre til Mode, end naar han paa sin tro og lydige Gangers Ry sprænger hen over den store, aabne Prærie. Men en Dag sker der noget, der bevirker, at den raske Cowboy bliver mindre tilfreds ved sit frie og ubundne

Liv. Et større Selskab af unge Mænd og Kvinder, der tilhører den nærliggende Millionbys bedste Familier, er ude paa »rullende Sommerferie«. Turen foretages i to store, lukkede Vogne, af hvilke den ene er forbeholdt de unge Piger, den anden Herrerne, og i Nærheden af Wintons Ranch holder de Rejsende Rast. En Morgenstund, da Percy som sædvanlig jager over Prærien for at samle Kvæghjorderne, opdager han det muntre Selskab, — og en af dets unge Damer, Millionæren Hugh Dremonts eneste Datter, Frøken Grace, gør straks et stærkt Indtryk paa hans ellers alt andet end letfængelige Hjerte. Og til hans Glæde kommer han til gøre den fortryllende unge Piges nærmere Bekendtskab. De Ferierejsende beslutter sig nemlig til at gøre et lille Ophold paa den gæstfri Mac Wintons Ranch, og under de Fester, der nu afholdes til Ære for Gæsterne, overtager Percy Rollen som Graces opvartende Kavalier. Resultatet heraf bliver selvfølgelig, at han fuldstændig taber sit Hjerte til det smukke og livlige Pige-barn, og hans Henrykkelse er grænseløs, da han mener at kunne konstatere, at han heller ikke er hende ligegyldig. Men Idyllen bliver ikke af lang Varighed. En skønne Dag dukker Hugh Dremont op paa Ranchen. En gammel Tjener, der ledsager det unge Selskab, har underrettet ham om, at Grace i en betænkelig Grad er begyndt at interessere sig for en køn Cowboy, og Millionæren anser det derfor for klogest at faa hende hjem hurtigst muligt. Den unge Pige, der virkelig er

kommen til at holde af sin nye Ven, der er saa forskellig fra og langt mere tiltalende end de unge Mennesker, som ellers gør Kur til hende, er ked af at skulle skilles fra ham, men tør dog ikke modsætte sig Faderens Vilje. Percy er Fortvivlelsen nær, da han ser hende, som han sætter højere end alt andet i Verden, drage bort. Han bryder sig ikke længere om at deltage i Kammeraternes muntre Lag, og hele Tilværelsen forekommer ham fattig og indholdsløs.

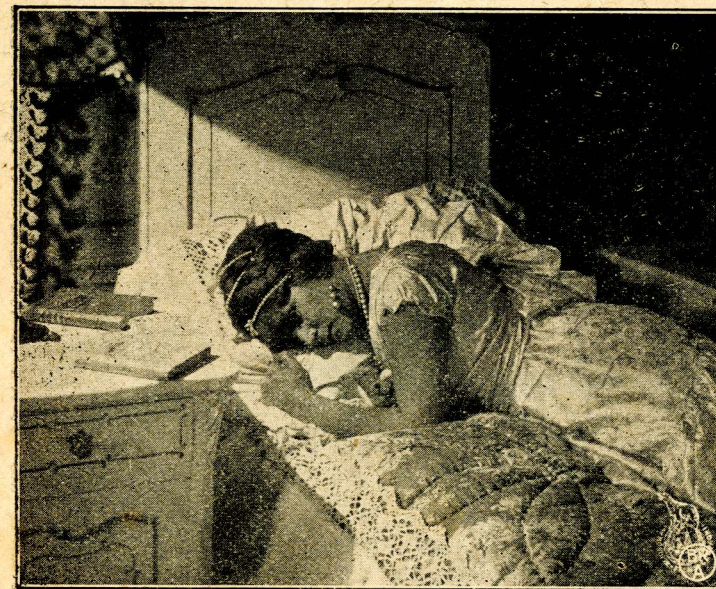
— — — Saa er det, at han pludselig faar den overraskende Meddelelse, at han tilhører en af de ældste og mest ansete engelske Adelsfamilier, og er Arving til det store Gods »Minton Court«. Hans første Tanke er den, at nu har han Chancer for at vinde sin Elskede, og han tøver derfor ikke med at opsøge hende. Grace lægger da heller ikke Skjul paa, at hun er glad ved at se ham igen, hvorimod hendes Fader modtager ham uden større Begejstring. Percy har besluttet sig til ikke straks at røbe, at han ikke længere er den fattige Cowboy. Han vil først overbevise sig om, at Grace virkelig holder af ham for hans egen Skyld. Ved den første den bedste Lejlighed frier han til hende — og henter sig en Kurv. Grace, hvis Fader har gjort alt for at overbevise hende om, at hendes Bejler fuldstændig mangler Dannelse og Kultur, siger bedrøvet, at hun ikke tør gifte sig med en Cowboy — med en Mand uden Fremtid. Fortvivlet gaar Percy bort og rejser straks efter til England for at overtage sit Gods. Men

næppe er han forsvunden, før Grace fortryder de haarde Ord. Hun har affærdiget ham med. Han er jo den eneste, hun bryder sig om, og hun kan ikke leve uden ham. Det skriver hun til ham og sender Brevet til Mac Wintons Ranch, hvor hun jo tror, han opholder sig. Men det varer meget længe, før Percy modtager hendes angerfulde Brev.

Han har holdt sit Indtog paa »Minton Court«, hvor han er bleven modtaget med aabne Arme af sin Tante, Hertugin-den af Westaby, og har nu selv overtaget Ledelsen af det store Gods.

Der gaar nogen Tid. Saa vil Skæbnen, at han atter skal træffe sammen med hende, han elsker, og som han forgæves har søgt at glemme. Hugh Dremonts Forretninger har nødvendiggjort hans Nærværelse i England, og han har taget sin Datter med for at adspilde hende. Hun indføres i de samme fornemme Kredse, hvor Percy nu færdes, og hendes Overraskelse er stor, da hun i den unge elegante Godsejer genkender sin elskede Cowboy, der til hendes store Sorg aldrig har svaret hende paa hendes Brev . . . Hun vil afæske ham en Forklaring, men det lykkes hende ikke at faa nogen, for Percy lader ganske, som om han ikke kender hende. Det er meget svært for ham at være kold og uvenlig mod den Kvinde, der ejer hans Hjerter, men han har ikke glemt, at hun en Gang har kastet Vrag paa ham, og Tanken om, at hun nu, da han er bleven den rige og ansete Godsejer, finder ham god

nok, tilfredsstiller ham absolut ikke, og han holder sig derfor paa Afstand fra hende.

Imidlertid har hans gamle Principal faaet opsporet hans Adresse og sender ham saa det Brev, som Grace i sin Tid har adresseret til Ranchen. Paa den Maade bliver Percy klar over, at Grace virkelig elsker ham for hans egen Skyld, og det varer ikke længe, før det kommer til en Forklaring og Forsoning mellem de to Unge. At den forhenværende Cowboy ikke længere er den gamle Millionær nogen uvelkommen Svigersøn er en Selvfølge.

AFDELINGERNE.

»Manden uden Fremtid« er en enestaaende god Kærlighedsroman, fortalt paa den mest fornøjelige og fængslende Maade og ikke mindst spillet saa bedaarende elegant, at man uden Betingelser erklærer sig for overvundet: *saa længe Handlingen udspilles paa det hvide Lærred, har man glemt alt andet for betaget og aandeløs at følge de to Hovedpersoner i deres Kamp for Kærlighedens Sejr!*

For Nordisk Film betyder Udsendelsen af denne Film en Sejr af de allerstørste!! Vel har den trofaste Tilskuer-skare stedse mødt op, naar dette Verdensfirmas Navn stod paa Plakaten, men med »Manden uden Fremtid« mere end fordobles Tallet paa dem, der nu vil flokkes om de Filmsværker, det udsender.

Saa eminent god er denne Film!

Det er uretfærdigt mod den stumme Scenes Skuespillere, at Jublen ikke naar direkte op til dem! Specielt burde der, naar denne Films sidste Scene er forbi, skylle et bragende Bifald op mod de to, der bærer den frem til den store Triumf: *Clara Wieth og Valdemar Psilander*. Al Ros er overflødig her; der vil ikke være en eneste Tilskuer i Salen, som ikke vil være overbevist om, at disse to Skuespillere er sande Kunstnere, og som deres Tilbeder vil enhver af os være med til at sprede deres Ry over Verden. *Og de fortjener det fuldt ud!!*

- 1 Hos Millionæren Dremont.
- 2 Den smukke Datter Grace.
- 3 Ud paa „en rullende Sommerferie!“
- 4 „Kan du ikke komme og tage en rørende Afsked med os?“
- 5 Millionærens Tillidsmand.
- 6 „Hold et vaagent Øje med hende.“
- 7 Et lille Hvil henad Aften.
- 8 Ved Mac Wintons Ranch.
- 9 Blandt de kække Cowboys.
- 10 Percy Fancourt, en Cowboyfører.
- 11 „God Morgen, mine Damer!“
- 12 I Mac Wintons Ranch.
- 13 „Kan De sælge os noget Proviant?“
- 14 Tilladelse til et lille Ophold i Ranchen udbedes.
- 15 Et Festarrangement.
- 16 Naar Kærligheden vaagner.
- 17 „Hvad siger De til en lille Ridetur i Maaneskinnet?“
- 18 Gamle Joe skriver et advarende Brev til Millionæren.
- 19 Dremont tager afsted.
- 20 „Maa jeg ikke præsentere dig for min ny Ven, Percy Fancourt?“
- 21 Grace skal med hjem igen!!
- 22 Afskeden med den smukke Cowboy.
- 23 „De husker altsaa, at De har lovet at komme ind og besøge os.“
- 24 Tilværelsen synes nu Percy Fancourt fattig og indholdsløs.
- 25 Advokat Clark fra London.
- 26 En Sensationsmeddelelse.
- 27 Afskeden med Kammeraterne.
- 28 En af Graces mest energiske Tilbedere.
- 29 Percy Fancourt efterkommer Graces Indbydelse.
- 30 „Ham Vildmanden fra Ranchen er derude og spørger efter Frøkenen“.
- 31 Et gemytligt Middagsselskab.
- 32 „Det kan ikke nytte, at du beder mig om at blive din Hustru.“
- 33 Percy Fancourt stikker af til England.
- 34 Paa Vej til Europa.
- 35 Graces Brev til Percy.
- 36 Percys Indtog paa „Minton Court“.
- 37 Grace venter forgæves Svar fra Percy.
- 38 „Vi tager en Tur til Europa; du har godt af at komme ud og se dig om“
- 39 Millionæren udbeder sig Invitationer til Englands Aristokrati.
- 40 I Europa.
- 41 Den første Indbydelse.
- 42 „Min Neve, Lord Landthorpe!“
- 43 En stor Gavtyv!!
- 44 Hertuginen udspørger Percy om hans Bekendtskab til Grace.
- 45 Ballet paa „Minton Court“.
- 46 Stakkels Grace!!
- 47 Det forsinkede Brev!
- 48 Opklaringen.
- 49 „Der er en gal Mand derude, som vil tale med Frk. Dremont.“
- 50 Kærlighedens store Triumf!!

Manden uden Fremtid.

Af alle de Cowboys, der staar i den rige Ranchejer Mac Wintons Tjeneste, er Percy Fancourt baade den køneste og den mest forvovne. Han er en frisk og djærv Yngling, der aldrig føler sig bedre til Mode, end naar han paa sin tro og lydige Gangers Ryg sprænger hen over den store, aabne Prærie. Men en Dag sker der noget, der bevirker, at den raske Cowboy bliver mindre tilfreds ved sit fri og ubundne Liv. Et større Selskab af unge Mænd og Kvinder, der tilhører den nærliggende Millionbys bedste Familier, er ude paa »rullende Sommerferie«. Turen foretages i to store, lukkede Vogne, af hvilke den ene er forbeholdt de unge Piger, den anden Herrerne, og i Nærheden af Wintons Ranch holder de Rejsende Rast. En Morgenstund, da Percy som sædvanlig jager over Prærien for at samle Kvæghjorderne, opdager han det muntre Selskab, — og en af dets unge Damer, Millionæren Hugh Dremonts eneste Datter, Frøken Grace, gør straks et stærkt Indtryk

paa hans ellers alt andet end letfængelige Hjerte. Og til hans Glæde kommer han til at gøre den fortryllende unge Piges nærmere Bekendtskab. De Ferierejsende beslutter sig nemlig til at gøre et lille Ophold paa den gæstfri Mac Wintons Ranch, og under de Fester, der nu afholdes til Ære for Gæsterne, overtager Percy Rollen som Graces opvartende Kavaller. Resultatet heraf bliver selvfølgelig, at han fuldstændig taber sit Hjerte til det smukke og livlige Pigebarn, og hans Henrykkelse er grænseløs, da han mener at kunne konstatere, at han heller ikke er hende ligegyldig. Men Idyllen bliver ikke af lang Varighed. En skønne Dag dukker Hugh Dremont op paa Ranchen. En gammel Tjener, der ledsager det unge Selskab, har underrettet ham om, at Grace i en betænkelig Grad har begyndt at interessere sig for en køn Cowboy, og Millionæren anser det derfor for klogest at faa hende hjem hurtigst muligt. Den unge Pige, der virkelig er kommen til at holde af sin nye Ven, der er saa forskellig fra og langt mere tiltalende end de unge Mennesker, som ellers gør Kur til hende, er ked af at skulle skilles fra ham, men tør dog ikke modsætte sig Faderens Vilje. Percy er Fortvivlelsen nær, da han ser hende, som han sætter højere end alt andet i Verden, drage bort. Han bryder sig ikke længere om at deltage i Kammeraternes muntre Lag, og hele Tilværelsen forekommer ham fattig og indholdsløs.

— — — Saa er det, at han pludselig faar den overraskende Meddelelse, at han tilhører en af de ældste og mest ansete engelske Adelsfamilier, og er Arving til det store Gods »Minton Court«. Hans første Tanke er den,

at nu har han Chance for at vinde sin Elskede, og han tøver derfor ikke med at opsøge hende. Grace lægger da heller ikke Skjul paa, at hun er glad ved at se ham igen, hvorimod hendes Fader modtager ham uden større Begejstring. Percy er den fattige Cowboy. Han vil først overbevise sig om, at Grace virkelig holder af ham for hans egen Skyld. Ved den første den bedste Lejlighed frier han til hende — og henter sig en Kurv. Grace, hvis Fader har gjort alt for at overbevise hende om, at hendes Bejler fuldstændig mangler Dannelse og Kultur, siger bedrøvet, at hun ikke tør gifte sig med en Cowboy — med en Mand uden Fremtid. Fortvivlet gaar Percy bort og rejser straks efter til England for at overtage sit Gods. Men næppe er han forsvunden, før Grace fortryder de haarde Ord, hun har affærdiget ham med. Han er jo den eneste, hun bryder sig om, og hun kan ikke leve uden ham. Det skriver hun til ham og sender Brevet til Mac Wintons Ranch, hvor hun jo tror, han opholder sig. Men det varer meget længe, før Percy modtager hendes angerfulde Brev.

Han har holdt sit Indtog paa »Minton Court«, hvor han er bleven modtaget med aabne Arme af sin Tante, Hertuginde af Westaby, og har nu selv overtaget Ledelsen af det store Gods.

Der gaar nogen Tid. Saa vil Skæbnen, at han atter skal træffe sammen med hende, han elsker, og som han forgæves har søgt at glemme. Hugh Dremonts Forretninger har nødvendiggjort hans Nærværelse i England, og han har taget sin Datter med for at adsprede hende. Hun indføres i de samme fornemme Kredse, hvor Percy nu færdes, og hendes Overraskelse er stor, da hun i den unge

elegante Godsejer genkender sin elskede Cowboy, der til hendes store Sorg aldrig har svaret paa hendes sidste Brev Hun vil afæske ham en Forklaring, men det lykkes hende ikke at faa nogen, for Percy lader ganske, som om han ikke kender hende. Det er meget svært for ham at være kold og uvenlig mod den Kvinde, der ejer hans Hjerter, men han har ikke glemt, at hun en Gang har kastet Vrag paa ham, og Tanken om, at han nu, da han er bleven den rige og ansete Godsejer, finder ham god nok, tilfredsstiller ham absolut ikke, og han holder sig derfor paa Afstand fra hende.

Imidlertid har hans gamle Principal faaet opsporet hans Adresse og sender ham saa det Brev, som Grace i sin Tid har adresseret til Ranchen. Paa den Maade bliver Percy klar over, at Grace virkelig elsker ham for hans egen Skyld, og det varer ikke længe, før det kommer til en Forklaring og Forsoning mellem de to Unge. At den forhenværende Cowboy ikke længere er den gamle Millionær nogen uvelkommen Svigersøn, er en Selvfølge.

M a n d e n u d e n F r e m t i d .

Personerne:

Hugh Dremont, Millionær.....Herr Oskar Stribolt
Grace, hans Datter.....Fru Clara Wieth
Mac Winton, Ejer af en Ranch..Herr Philip Beck
Percy Fancourt, Cowboy paa
Ranchen.....Herr Valdemar Psilander
Hertuginde af Westaby.....Fru Augusta Blad.

Af alle de Cowboys, der staar i den rige Ranchejer Mac Wintons Tjeneste, er Percy Fancourt baade den kønneste og den mest forvovne. Han er en frisk og djærv Yngling, der aldrig føler sig bedre til Mode, end naar han paa sin tro og lydige Gangers Ryg sprænger hen over den store, aabne Prærie. Men en Dag sker der noget, der bevirker, at den raske Cowboy bliver mindre tilfreds ved sit frie og ubundne Liv. Et større Selskab af unge Mænd og Kvinder, der tilhører den nærliggende Millionbys bedste Familier, er ude paa "ruklende Sommerferie". Turen foretages i to store, lukkede Vogne, af hvilke den ene er forbeholdt de unge Piger, den anden Herrerne, og i Nærheden af Wintons Ranch holder de Rejsende Rast. En Morgenstund, da Percy som sædvanlig jager over Prærien for at samle Kvæghjærdene, opdager han det muntre Selskab, - og en af dets unge Damer, Millionæren Hugh Dremonts eneste Datter, Frøken Grace, gør straks et stærkt Indtryk paa hans ellers andet end letfængelige Hjerte. Og til hans Glæde kommer han til at gøre den fortryllende unge Piges nærmere Bekendtskab. De Ferierejsende beslutter sig nemlig til at gøre et lille Ophold paa den gæstfri Mac Wintons Ranch, og under de Fester, der nu afholdes til Ære for Gæsterne, overtager Percy Rollen som Graces opvartende Kavalier. Resultatet heraf bliver selvfølgelig, at han fuldstændig taber sit Hjerte til det smukke og livlige Pigebarn, og hans Henrykkelse er grænseløs, da han mener at kunne konstatere, at han heller ikke er hende ligegyldig. Men Idyllen bliver ikke af lang Varighed. En skønne

Dag dukker Hugh Dremont op paa Ranchen. En gammel Tjener, der ledsager det unge Selskab, har underrettet ham om, at Grace i en betænkelig Grad er begyndt at interessere sig for en køn Cowboy, og Millionæren anser det derfor for klogest at faa hende hjem hurtigst muligt. Den unge Pige, der virkelig er kommen til at holde af sin nye Ven, der er saa forskellig fra og langt mere tiltalende end de unge Mennesker, som ellers gør Kur til hende, er ked af at skulle skilles fra ham, men tør dog ikke modsætte sig Faderens Vilje. Percy er Fortvivelsen nær, da han ser hende, som han sætter højere end alt andet i Verden, drage bort. Han bryder sig ikke længere om at deltage i Kammeraternes muntre Lag, og hele Tilværelsen forekommer ham fattig og indholdsløs.

- - - -Saa er det, at han pludselig faar den overraskende Meddelelse, at han tilhører en af de ældste og mest ansete engelske Adelsfamilier og er Arving til det store Gods "Minton Court".

Hans første Tanke er den, at nu har han Chancer for at vinde sin Elskede, og han tøver derfor ikke med at opsøge hende. Grace lægger da heller ikke Skjul paa, at hun er glad ved at se ham igen, hvorefter hendes Fader modtager ham uden større Begejstring. Percy har besluttet sig til ikke straks at røbe, at han ikke længere er den fattige Cowboy. Han vil først overbevise sig om, at Grace virkelig holder af ham for hans egen Skyld. Ved den første den bedste Lejlighed frier han til hende - og henter sig en Kurv. Grace, hvis Fader har gjort alt for at overbevise hende om, at hendes Bejler fuldstændig mangler Dannelse og Kultur, siger bedrøvet, at hun ikke tør gifte sig med en Cowboy, - med en Mand uden Fremtid. Fortvivlet gaar Percy bort og rejser straks efter til England for at overtage sit Gods. Men næppe er han forsvunden, før Grace fortryder de haarde Ord, hun har affærdiget ham med. Han er jo den eneste, hun bryder sig om, og hun kan ikke leve uden

ham. Det skriver hun til ham og sender Brevet til Wintons Ranch, hvor hun jo tror, han opholder sig. Men det varer meget længe, før Percy modtager hendes angerfulde Brev.

Han har holdt sit Indtog paa "Minton Court", hvor han er bleven modtaget med aabne Arme af sin Tante, Hertuginde af Westaby, og har nu selv overtaget Ledelsen af det store Gods.

Der gaar nogen Tid. Saa vil Skæbne, at han atter skal træffe sammen med hende, han elsker, og som han forgæves har søgt at glemme. Hugh Dremonts Forretninger har nødvendiggjort hans Nærværelse i England, og han har taget sin Datter med for at adspilde hende. Hun indføres i de samme fornemme Kredse, hvor Percy nu færdes, og hendes Overraskelse er stor, da hun i den unge elegante Godsejer genkender sin elskede Cowboy, der til hendes store Sorg aldrig har svaret hende paa hendes Brev.. Hun vil afsløre ham en Forklaring, men det lykkes hende ikke at faa nogen, for Percy lader ganske, som om han ikke kender hende. Det er meget svært for ham at være kold og uvenlig mod den Kvinde, der ejer hans Hjerte, men han har ikke glemt, at hun en Gang har kastet Vrag paa ham, og Tanken om, at hun nu, da han er bleven den rige og ansete Godsejer, finder ham god nok, tilfredsstiller ham absolut ikke, og han holder sig derfor paa Afstand fra hende.

Imidlertid har hans gamle Principal faaet opsporet hans Adresse og sender ham saa det Brev, som Grace i sin Tid har adresseret til Ranchen. Paa den Maade bliver Percy klar over, at *Grace* virkelig elsker ham for hans egen Skyld, og det varer ikke længe, før det kommer til en Forklaring og Forsoning mellem de to Unge. At den forhenværende Cowboy ikke længere er den gamle Millionær nogen uvelkommen Svigersøn er en Selvfølge.

.....

Prinz im Exil

Eine Herzensgeschichte in drei Akten

Personen:

Hugh Dremont, amerikanischer Millionär . . .	Oskar Stribolt
Winnie, seine Tochter . . .	Clara Wieth
Mac Winton . . .	Philip Bedt
Percy, der Prinz der Steppe . . .	Valdemar Psilander
Die Herzogin von Eeden-Lermont . . .	Augusta Blad

Winnie, das verwöhnte Töchterlein des etwas hochmütigen und aufgeblasenen Millionärs Hugh Dremont, unternimmt mit ihren Freunden und Freundinnen eine Reise in luftigen Sommerwagen. Hugh Dremont, der sich zu solchen Wanderungen zu fett und zu bequem fühlt, bleibt etwas mißgestimmt zu Hause, nachdem er seinem Leibkutscher Johann den Auftrag erteilt hat, sein etwas leichtsinniges Töchterlein zu bewachen. Nach einigen Tagen ausgelassener Fahrt befindet sich die Gesellschaft mitten in der Prärie. Gerade als man sich am frühen Morgen eifrig der Toilette hingibt, beginnt der Boden der Steppe zu erzittern. Die Cowboys der nächsten größeren Ranch, an ihrer Spitze der wilde Percy, den die Kameraden »den Prinz der Steppe« nennen, reiten die wilden, erst gestern gefangenen Mustangs ein. Ein vielstimmiger Schrei aus hübschen Mädchenkehlen. Aus der durch den Wagen vom »Damensalon« getrennten Herrenabteilung stürzen sich die jungen Leute zur Hilfeleistung herbei. Sie sehen sich lachenden, braungebrannten Gesellen gegenüber, die das Lasso um die Schultern geschlungen und den Kalabreser tief ins Gesicht gedrückt haben. Zum ersten Mal treffen sich Percys und Winnies Augen. In seinen Augen spiegelt sich schalkhafte Bewunderung. Sie sieht zu ihm wie zu einer anderen Welt empor. Percy, der stolz ist, seine Verwegenheit und seine Kraft vor so schönen Augen zu beweisen, treibt das aufbäumende Pferd in den Fluß hindurch. Am nächsten Tage nähern sich die Wagen dem Ranch, dessen Besitzer der Gesellschaft die Erlaubnis gibt, sich einige Tage in seiner Farm aufzuhalten. Wundervolle Stunden der Freiheit brechen für Winnie an. Am Abend wird ein Präriefest gefeiert, das die Burschen und Mädchen zu frohen Tänzen vereinigt. Nach dem lauten Lachen und Toben der anderen folgt das junge Mädchen Percys Aufforderung, mit ihm auf seinem Pferde über die mondbeschienene Steppe zu jagen, nur zu gern. Auf dem Hügel, von dem man einen weiten Blick über das in einem Meer von Silber wallende Steppengras hat, schließt Percy seine junge Begleiterin zum ersten Mal in die Arme. Winnie möchte sich vielleicht wehren, aber unter seinen feurigen Liebkosungen ersterben ihre Proteste. Die hübsche kleine Szene ist nicht ohne Folgen geblieben. Johann hat die Verliebten belauscht und berichtet dem Vater von dem ungehörigen Ereignis. Hugh Dremont beschließt, tief erschrocken, das Gewicht seiner kolossalen Persönlichkeit in die Wagschale der Vernunft zu werfen und bringt Winnie trotz ihrer stürmischen Einwände in die weniger gefährdeten heimischen Penaten

zurück. Allerdings kann er nicht verhindern, daß »Prinz« Percy der Königin seines Herzens einen ehrenvollen Abschied bereitet und seinen Besuch in der Stadt verspricht.

Was ist ein Prinz ohne seine Prinzessin? Selbst das laute Treiben seiner Kameraden in der Schenke vermag den Schmerz nicht zu betäuben, den er über seinen Verlust empfindet. Da erfährt er durch einen Advokaten, der eigens aus Europa herbeigeeilt ist, daß er nicht ein einfacher Cowboy, sondern der Enkel des Herzogs von Eeden=Lermont sei, der seinen mißratenen Sohn nach Amerika schickte, wo dieser unter einem anderen Namen ein neues Leben begann. Jetzt ist der alte Herzog gestorben und sein Enkel der glückliche Besitzer der riesigen österreichischen Güter und des recht-mäßigen Titels geworden. Aber bevor er die Reise nach Europa antritt, stattet er, noch in seinem Cowboykostüm, nach der Sitte des Landes mit Sattel und Gurtzeug behängt, seiner kleinen Freundin den versprochenen Besuch ab. Winnie, die gerade von dem hartnäckigsten ihrer Anbeter, dem jungen Sprattbox, in geradezu erbarmungsloser Weise gelangweilt wird, empfängt ihren Steppenprinzen mit einem lauten Jubelschrei und bewirtet ihn, trotz seiner Wildwestmanieren, so herzlich, daß er, ohne an ihrer bejahenden Antwort zu zweifeln, um ihre Hand wirbt. Aber je wärmer er seine Neigung schildert, desto verschlossener wird sie, und mit einem halb spöttischen, halb mitleidigen Lächeln, erklärt sie ihm endlich: »Ja, Percy, wenn Du ein richtiger Prinz wärest, dann dürftest Du wohl um mich werben, aber ein Prinz ohne Königreich, — — ein Prinz im Exil — — ?« Percy läßt ihre Hand fallen, die er schon umschlungen hielt. Erst allmählich wird ihm der ganze Hochmut ihrer Entscheidung klar. Ohne ihr zu verraten, daß er sein Königreich bereits gefunden hat, verneigt er sich kühl und gelassen und verläßt den Saal mit einem Anstand, als ob er seine Jugend nicht auf der Prärie, sondern immer im Schlosse derer von Eeden=Lermont verbracht hätte. Hat Winnie gehofft, daß Percy sie mit stürmischen Bitten umstimmen würde? War ihre Antwort doch nicht aufrichtig gemeint? Grenzenloser Schmerz und Reue überwältigen sie. In der Stille ihres Stübchens schreibt sie Percy einen herzlichen Brief, in dem sie seine Verzeihung demütig erbittet und ihre grenzenlose Liebe rückhaltlos eingesteht. Dieser Brief erreicht sein Ziel nicht mehr. Winnie wartet mit größerer Ver-zweiflung und immer geringerer Hoffnung Tag für Tag auf die Antwort des Geliebten.

Um seine Tochter zu zerstreuen, entschließt sich Hugh Dremont endlich zu einer Europa-reise. Sein Ziel ist Wien. Dort nimmt sich die Baronin Runburg der jungen Amerikanerin an und stellt sie auch der Herzogin von Eeden=Lermont vor, die das junge Mädchen einlädt, einige Tage auf Schloß Eeden zu verleben. Winnie hat bereits von ihren Freundinnen gehört, wie elegant und vornehm der Neffe der Herzogin, Prinz Lermont, sein soll. Wie groß ist ihr Erstaunen, als sie sich in der feierlichen Ahnengalerie dem »Prinzen der Steppe« gegenüber sieht, demselben, den sie einst so ironisch »Prinz im Exil« nannte. Überglücklich möchte sie seine Hand ergreifen. Allein sie findet kein Echo ihrer Gefühle bei ihm. Ernst und kalt und ein wenig hochmütig blickt der Prinz auf sie herab, und als sie ihn stammelnd an die frühere Begegnung erinnert, erklärt er höflich, aber kühl, daß ihm die geschilderten Vorgänge nicht im Gedächtnis seien. Winnie ist verzweifelt. Endlich hat sie den Mann wiedergefunden, nach dem sie sich ein Jahr lang so unaussprechlich gesehnt hat, und nun, da er in seinem Wesen, in seiner Haltung all ihren Träumen von einem echten Prinzen entspricht, übersieht er sie, als hätte sie in seinem Leben niemals eine Rolle gespielt. Percy ändert auch sein Benehmen während des Festes, das bald darauf stattfindet, nicht, obschon er seine ganze Beherrschung sammeln muß, um nicht zu verraten, daß auch in seinem Herzen noch eine zärtliche Neigung für Winnie wohnt. Da endlich trifft der Brief ein, den Winnie am Tage seines Besuches geschrieben hat. Eine ungeheure Wandlung vollzieht sich in dem Herzen des Prinzen. So aus-gelassen ist er in seinem Glück, so froh in der Entdeckung, daß die Geliebte doch seiner Neigung würdig ist, daß er noch einmal zum Cowboy wird und sich in einem wilden Ritt durch die Straßen Wiens austobt, um sich dann sein Mädels zu holen, das, von allem törichtem Hochmut geheilt, ihrem Steppenprinzen mit glückseligem Lachen in die Arme sinkt.

NORDISCHE FILMCO. G · M · B · H

BERLIN — BRESLAU — DÜSSELDORF — HAMBURG
MÜNCHEN — LEIPZIG — AMSTERDAM — ZÜRICH

Prinz in Exil.

Personen:

Hugh Dremont.....Oscar Stribolt
amerikanischer Millionär.
Winnie, seine Tochter.....Clara Wieth
Mac Winton.....Philip Bech
Percy, der Prinz der Steppe.....Valdemar Pailander
Die Herzogin von Eeden-Lermont.....Augusta Blad.

Winnie, das verwöhnte Töchterlein des etwas hochmütigen und aufgeblasenen Millionärs Hugh Dremont, unternimmt mit ihren Freunden und Freundinnen eine Reise in luftigen Sommerwagen. Hugh Dremont, der sich zu solchen Wanderungen zu fett und zu bequem fühlt, bleibt etwas missgestimmt zu Hause, nachdem er seinem Leibkutscher Johann den Auftrag erteilt hat, sein etwas leichtsinniges Töchterlein zu bewachen. Nach einigen Tagen ausgelassener Fahrt befindet sich die Gesellschaft mitten in der Prärie. Gerade als man sich am frühen Morgen eifrig der Toilette hingibt, beginnt der Boden der Steppe zu erzittern. Die Cowboys der nächsten grösseren Ranch, an ihrer Spitze der wilde Percy, den die Kameraden "den Prinzen der Steppe" nennen, reiten die wilden, erst gestern gefangenen Mustangs ein. Ein vielstimmiger Schrei aus hübschen Mädchenkehlen. Aus der durch den Wagen vom "Damensalon" getrennten Herrenabteilung stürzen sich die jungen Leute zur Hilfeleistung herbei. Sie sehen sich lachenden, braungebrannten Gesellen gegenüber, die das Lasso um die Schultern geschlungen und den Kalabreser tief ins Gesicht gedrückt haben. Zum ersten Mal treffen sich Percys und Winnies Augen. In seinen Augen spiegelt sich schalkhafte Bewunderung. In Sie sieht zu ihm wie zu einer anderen Welt empor. Percy, der stolz ist, seine Verwegenheit und seine Kraft vor so schönen Augen zu beweisen, treibt das aufbäumende Pferd in den Fluss hinein und sprengt mitten durch die schäumenden Wogen hindurch. Am nächsten Tage nähern sich die Wagen dem Ranch, dessen Besitzer der Gesellschaft die Erlaubnis gibt, sich einige Tage in seiner Farm aufzuhalten. Wundervolle Stunden der Freiheit brechen

für Winnie an. Am Abend wird ein Präriefest gefeiert. Nach dem lauten Lachen und Toben mit den andern sinkt das junge Mädchen in Percys starke Arme, und als er sie bittet, auf seinem Pferd mit ihm über die mondbeschienene Steppe zu jagen, willigt sie nur zu gern ein, und oben auf dem Hügel, von dem man einen weiten Blick über das in einem Silbermeer wallende hohe Steppengras hat, finden sich ihre Lippen. Winnie möchte sich vielleicht wehren, aber Percy fragt viel nach Mädchenscheu und Angst. Mit seinem wilden, rücksichtslosen, feurigen Temperament erstickt er jeden Protest, jeden Widerstand, jede Scheu. Die hübsche kleine Szene ist jedoch nicht ohne Zeugen geblieben. Johann hat die Verliebten belauscht und berichtet dem Vater von dem ungehörigen Interesse, das ein Cowboy dem gnädigen Fräulein beweihe. Hugh Dremont beschliesst, tief erschrocken, das Gewicht seiner kolossalen Persönlichkeit in die Wagschale der Vernunft zu werfen und holt Winnie trotz ihrer stürmischen Einwände in die weniger gefährdeten heimischen Penaten zurück. Allerdings kann er nicht verhindern, dass "Prinz" Percy der Königin seines Herzens einen lärmvollen Abschied bereitet und seinen Besuch in der Stadt verspricht.

Was ist ein Prinz ohne seine Prinzessin? Selbst das laute Treiben seiner Kameraden in der Schenke, vermag den Schmerz nicht zu betäuben, den Percy über seinen Verlust empfindet. Auch erfährt er durch einen Advokaten, der eigens aus Europa herbeigek^ollt ist, dass er nicht ein einfacher Cowboy, sondern der Enkel des Herzogs von Eeden-Lermont ist, der seinen misrathenen Sohn nach Amerika schickte, wo dieser unter einem anderen Namen ein neues Leben begann. Jetzt ist der alte Herzog gestorben und sein Groll mit ihm begraben. Percy trägt nun den rechtmässigen Titel eines Prinzen von Eeden-Lermont und ist der glückliche Besitzer riesiger oesterreichischer Güter. Aber bevor er die Reise nach Europa antritt, stattet er, in seinem Cowboykostüm, nach der Sitte des Landes mit Sattel

3.

und Gurtzeug behängt, seiner kleinen Freundin den versprochenen Besuch ab. Winnie, die gerade von dem hartnäckigsten ihrer Anbieter, dem jungen Sprattbox, in geradezu erbarmungsloser Weise gelangweilt wird, empfängt ihren Steppenprinzen mit einem lauten Jubelschrei und benimmt sich, trotz seiner Wildwestmanieren, so herzlich und entgegenkommend zu ihr, ^m dass er, ohne an ihrer Antwort zu zweifeln, um sie wirbt. Ganz ernst und feierlich spricht er dann, der sie draussen in der Prärie so wild und toll geküsst. Aber je wärmer er wird, desto kälter wird ihr Gefühl und mit einem halb spöttischen, halb mitleidigen Lächeln erklärt sie ihm: "Ja, Percy, wenn Du ein richtiger Prinz wärest, dann dürftest Du wohl um mich werben, aber ein Prinz ohne Königreich, - - ein Prinz im Exil - - ?"

Percy lässt ihre Hand sinken, die er schon umschlungen hielt, erst allmählich wird ihm der ganze Hochmut ihrer Entscheidung klar. Er verneigt sich kühl und gelassen und verlässt den Saal, als ob er seine Jugend nicht auf der Prärie, sondern in Schlosse derer von Keden-Lermont verbracht hätte. Hat Winnie gehofft, dass Percy sie mit stürmischen Bitten umstimmen würde? War ihre Antwort doch nicht aufrichtig gemeint? Grenzenloser Schmerz und Reue überwältigen sie. Von ihrem Vater und Sprattbox will sie jedenfalls nichts wissen. Aber in der Stille ihres Stübchens schreibt sie Percy einen herzlichen, ganz demütigen Brief, in dem sie seine Verzeihung erbittet und ihre grenzenlose Liebe rückhaltlos eingesteht. Aber dieser Brief erreicht sein Ziel nicht mehr. Winnie wartet mit immer grösserer Verzweiflung und immer geringerer Hoffnung Tag für Tag vergebens auf Percys Antwort. Inzwischen ist der Steppenprinz, durch die liebevolle Beeinflussung seiner Tante, ein Mann geworden, der in Vornehmheit der Gesinnung und des Benehmens ein echter Prinz ist und den Adel nicht nur trägt, sondern ihn auch verwirklicht.

Um seine Tochter zu zerstreuen (x) und sein immer aufdringlicher

werdendes Fett abzusetzen, entschliesst sich Hugh Dremont endlich zu einer
 Europareise. Sein Ziel ist Wien. Dort nimmt sich die Baronin Runburg der
 jungen Amerikanerin an und führt sie in die gute österreichische Gesell-
 schaft ein. Bei solcher Gelegenheit begegnet Winnie auch dem Prinzen von
 Keden-Lermont und wird von der lebenswürdigen Herzogin eingeladen einige
 Tage dort zu verleben. Winnie, die bereits von ihren Freundinnen gehört hat,
 wie hübsch, elegant und vornehm der Prinz ist, sieht sich plötzlich dem
 "Prinzen der Steppe" gegenüber, demselben, den sie einst so ironisch "Prinz
 im Exil" nannte. Schreck und Erstaunen verwandeln sich in die freudigste
 Ueberraschung. Allein sie findet kein Echo ihrer Gefühle in seinem Gesicht.
 Ernst und kalt und ein wenig hochmütig blickt der Prinz auf sie herab, und
 als sie ihn stammelnd an die frühere Begegnung erinnert, erklärt er höflich
 aber kühl, dass ihm die geschilderten Vorgänge nicht im Gedächtnis seien.
 Winnie ist verzweifelt. Endlich hat sie den Mann wiedergefunden, nach dem
 sie sich ein Jahr lang so unaussprechlich geseht hat, und nun will er sie
 nicht kennen, und sie muss erfahren, dass sie wohl "den Prinzen im Exil"
 konnte,
 fesseln (kannste), dass sie aber dem richtigen Prinzen gleichgültig ist. Percy
 ändert auch seine Haltung während des Festes, das bald darauf stattfindet,
 nicht, obschon er seine ganze stählerne Kraft aufraffen muss, um nicht zu
 verraten, dass auch in seinem Herzen noch Ströme der Zärtlichkeit für
 Winnie wohnen. Da trifft endlich der Brief ein, den Winnie am Tage seines
 Besuches geschrieben hat und der in Amerika liegen blieb, da man dort seine
 Adresse nicht kannte. Eine ungeheure Wandlung vollzieht sich in dem Herzen
 Prinz Keden-Lermonts. So ausgelassen ist er in seinem Glück, so froh in
 der Entdeckung, dass die Geliebte doch seiner Neigung würdig ist, dass er
 noch einmal seine Cowboykleidung anlegt, sich in einen wilden Ritt durch
 die Strassen Wiens austobt und dann das Mädel in "seinen Wigwag" holt,
 das, von allem törichten Hochmut geheilt, ihrem Steppenprinzen mit glück-
 seligen Lachen in die Arme sinkt.

Un homme sans avenir.

Personnages:

Hugh Dremont, millionnaire.....Oscar Stribolt.
 Grace, sa fille.....Clara Wieth.
 Mac Winton, propriétaire d'une grande
 ferme.....Philip Beech.
 Percy Fancourt, cowboy au service de Mac Winton....Valdemar Psilander.
 La duchesse de Winton.....Augusta Blad.

Percy Fancourt est le plus intrépide et le plus beau de tous les cowboys du riche propriétaire Hugh Dremont. C'est un jeune homme franc et courageux et c'est bien son affaire de courir les vastes prairies, bien monté sur son bon et fidèle cheval.

Mais un beau jour un incident arrive qui fait que l'intrépide cowboy devient moins content de sa vie libre et indépendante. Une assez grande compagnie de jeunes personnes, messieurs et dames appartenant au beau monde de la ville voisine, fait une grande excursion pendant les vacances d'été. L'excursion a lieu en deux voitures, dont l'une est réservée aux dames, l'autre aux messieurs. Les excursionnistes font halte dans une prairie non loin de la ferme de Mac Winton et quand le lendemain de bonne heure comme d'habitude Percy sort avec les autres cowboys de la ferme, il aperçoit la gaie compagnie, dont une des jeunes filles, Mlle Grace, la fille unique du millionnaire Hugh Dremont, fait une forte impression sur son cœur ordinairement peu impressionnable. Et, à sa grande joie, il vient à faire la connaissance plus proche de la ravissante jeune fille.

C'est que les excursionnistes sont invités à ^{se} faire un petit séjour à la ferme de l'hospitalier propriétaire Mac Winton, et, pendant les fêtes arrangées en leur honneur, Percy devient le cavalier servant de Mlle Grace ce qui a naturellement pour conséquence que le beau cowboy donne son cœur à la jolie et charmante jeune fille. Son bonheur est sans bornes quand, à ce qu'il croit, il peut constater qu'il ne lui est non ^{plus} indifférent.

Cependant l'idylle ne dure pas longtemps. Un beau jour Hugh Dremont lui-même arrive à la ferme. Un vieux domestique accompagnant la compagnie des jeunes gens a communiqué à son maître que Mlle Grace paraît s'intéresser tout particulièrement à un beau cowboy, et c'est pourquoi le millionnaire a trouvé bon de venir voir lui-même ce qu'il en est de sa fille.

Mlle Grace, qui aime en effet son nouvel ami, qui diffère tant d'avec les jeunes élégants de sa connaissance, n'ose pas se révolter contre la volonté de son père. Percy est désespéré en voyant partir la jeune fille qu'il aime de tout son coeur. Il ne se soucie plus de la gaie compagnie de ses camarades, et toute la vie lui paraît vide et sans portée.

Mais maintenant il apprend à sa grande surprise qu'il appartient à une vieille famille noble, et qu'il est l'héritier unique d'un grand château anglais: "Winton-Court". Sa première pensée est que maintenant il pourra peut-être gagner la main de sa bien-aimée, et il ne tarde pas à aller la voir. Grace ne cache pas non plus qu'elle est heureuse de le revoir, mais le père le reçoit assez froidement. Percy a décidé de ne rien dire de sa richesse et de sa nouvelle position avant de s'être assuré que Grace l'aime pour lui-même, mais quand il la demande en mariage, il est refusé, M. Dremont ayant persuadé à sa fille qu'elle ne peut se marier avec un misérable cowboy sans argent et sans avenir, et, profondément déçu Percy part pour l'Angleterre, pour prendre possession de sa nouvelle propriété. Cependant dès qu'il est parti Grace se repent de sa dureté. Percy est le seul homme qu'elle a jamais aimé, et elle ne peut pas vivre sans lui. Elle lui dit tout cela dans une lettre, qu'elle envoie tout de suite à "Winton Ranch" où elle pense que se trouve Percy.

Cependant un long temps s'écoule avant que Percy reçoive cette lettre de repentir. Il est arrivé en Angleterre, et à "Winton Court" où sa tante, la duchesse de Winton, le reçoit à bras ouverts, et il se charge tout de suite de l'administration de sa grande propriété. Mais le sort veut que

peu de temps après il rencontre à nouveau la jeune fille qu'il aime et qu'il ne peut pas oublier. M. Dremont, le père de Grace, a quelques affaires à arranger à Londres et il emmène sa fille, afin qu'elle puisse voir un peu le monde. Mlle Grace est reçue dans le grand monde où est introduit aussi Percy et quelle est sa surprise en reconnaissant en le bel et élégant châtelain son bien-aimé cowboy qui, à son grand regret, n'a jamais répondu à sa lettre. Elle voudrait bien lui demander une explication, mais elle n'y réussit pas, Percy la traitant tout le temps en inconnue. Il lui en coûte beaucoup de paraître froid et peu aimable vis-à-vis d'elle, mais il n'a pas oublié qu'en son temps elle l'a refusé et l'idée de trouver maintenant grâce devant elle en raison de sa richesse et de sa position ne le satisfait pas du tout. C'est pourquoi il se tient à distance.

Cependant son ancien maître a découvert son adresse et lui envoie la lettre de Grace adressée en son temps à la ferme. De cette manière Percy apprend que Grace l'a aimé tout le temps et bientôt une explication a lieu et les deux jeunes gens sont réconciliés. Il va sans dire que M. Dremont n'a maintenant aucunes objections à faire contre le ci-devant cowboy et qu'il l'accepte très volontiers pour gendre.
